

Vážená paní, vážený pane,

od roku 2003 se snažím podporovat Projekt Šance a ráda jsem přijala i záštitu jako jedna z patronek nad Domem Šance, který se snaží pomáhat českým „dětem ulice“.

Je mi velmi líto, že se úřady a instituce, které zastupují zájmy české veřejnosti, nechovají často k Projektu Šance / Domu Šance a českým zapomenutým dětem vstřícněji.

Poté, co Projekt Šance musel ostudně opustit prostory, které obýval jako Dům Šance ještě na Praze 5 za starostování pana Jančíka... zažil nejúspěšnější období v životě organizace, a díky Domu Šance se z ulice vypracovala do normálního života celá řada klientů. Nezkoušení se to budou snažit statistikovat, ale zkuste statistikovat „zázrak“, a tím vskutku každý takový posun v životě klientů Projektu Šance je.

Píši ostudně, ale nejedná se o ostudu Vaši. Je to ostuda těch, kteří tenkrát v roce 2008 takto rozhodli, a z důvodů, které snad nemusím vypisovat, se rozhodli zničit fungující program pro české „děti ulice“, a následně hledali odůvodnění a ospravedlnění. Nepodařilo se jim to. Lidé v Projektu Šance, hrdí na svou práci a své výsledky, se nezalekli a já i s dalšími známými osobnostmi České republiky jsme stáli pevně za nimi a stojíme dodnes. I když se nejedná o ostudu Vaši, přesto se jaksi tato minulost dotýká úřadů a institucí všeobecně, zvláště pak těch, které byly osloveny SOS dopisem v roce 2008. A výsledek...? Myslím si, že najdete-li v sobě odvahu, mohli byste toto bezpráví napravit a umožnit Domu Šance, aby mohl fungovat pod Vaší záštitou, aby mohl konečně nalézt „domov“, který se sám snaží poskytovat svým svěřencům.

Nejde totiž ani tolik o dovybavení věcmi, jako například oblečením, a nebo o zaplacení nájmu – bydlení. Dokonce nejde ani o to, když se Projekt Šance snaží klientům nabídnout okamžitou brigádu a finanční prostředky směřující k „normalizaci“ života. To podstatné se totiž skrývá za tím. Totiž najít důvod. Pochopit. Přijmout... proč jsou mladí lidé na ulici. Jaké jsou toho důvody. Ať už jsou rodinné, sociální, životní... a pak je pomalu, doslova krůček za krůčkem, vést k tomu, aby přijali pravidla běžného života, aby se jejich minulost, která je zatěžovala, stala už jen vzpomínkou a negativně neovlivňovala jejich současnost a budoucnost.

Vážená paní. Vážený pane,

neoslovuji Vás jako známá zpěvačka.

Oslovuji Vás především jako matka, jako člověk a dovoluji si Vás v úctě vyzvat, abyste se hrdě připojili k mojí výzvě, k mojí prosbě za opuštěné děti z Projektu Šance.

Děkuji Vám.

Marta Kubišová,
jedna z patronek Domu Šance